

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. OAM-132/LE-LE05-LE24-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2017, č. j. 29Az 54/2016 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **8228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 12. 2017, č. j. 29Az 54/2016 - 53, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. OAM-132/LE-LE05-LE24-2016, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní

názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[5] O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

[7] Nejvyšší správní soud v dané věci předně uvádí, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 – 43).

[8] Jestliže stěžovatel namítl ohrožení jeho osoby na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS), podle které nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým brozám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu,

pokračování

ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (at' už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ (viz rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, č. 1840/2009 Sb. NSS).

[9] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž konstatoval, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že intenzita konfliktu v místech, kde probíhá, spíše poklesla a konflikt se nešíří do dalších jím dosud nezasazených oblastí.

[10] Místem posledního pobytu stěžovatele na území Ukrajiny přitom byla obec Kosmač v Ivano-frankovské oblasti, která se nachází v západní části země. Západní část Ukrajiny nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena, a nelze tudíž dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu dotčených ustanovení zákona o azylu. Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy ani žádné jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

[11] K otázce pronásledování stěžovatele ze strany státních orgánů z důvodu odmítání případného nástupu k výkonu vojenské služby a účasti na bojových akcích, lze odkázat na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „[o]dmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

[12] Nejvyšší správní soud v souvislosti s výkonem vojenské služby na Ukrajině dále odkazuje např. na usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, v němž konstatoval, že „[p]okud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojíci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojíci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není

kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“ Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítnutí účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“ Citovaná argumentace je přitom plně aplikovatelná i na nyní řešený případ, když žalovaný v rámci svého hodnocení věci mimo jiné vycházel právě i ze shora uvedené informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP.

[13] Stěžovatel také namítl, že nebyla dostatečně zodpovězena otázka, zda je v případě žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny, kteří odmítají výkon branné povinnosti, třeba posuzovat nebezpečí vážné újmy spočívající v nepřijatelných podmínkách v ukrajinských věznicích dosahujících úrovně nelidského zacházení a mučení.

[14] Řešení předmětné otázky je však v daném případě zcela irelevantní, neboť stěžovateli dosud reálně nebezpečí věznění na Ukrajině nehrozí. Stěžovatel totiž tvrdil pouze fabulace a hypotetické úvahy, které nutně předpokládají existenci několika dalších skutečností, které v projednávané věci dosud nenastaly a s vysokou pravděpodobností ani nenastanou. Stěžovateli by musel být nejprve doručen povolávací rozkaz (ani v případě nuceného návratu a předání ukrajinským státním orgánům nemusí s jistotou dojít k předání povolávacího rozkazu), dále by stěžovatel musel výkon služby odmítnout a nevyužít ani možnosti alternativní služby (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34), a zároveň by mu musel být skutečně uložen trest odnětí svobody, který by mu v takovém případě hrozil (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 Azs 118/2017 - 38). Nutno doplnit závěr zdejšího soudu vyslovený v usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23: „V případě stěžovatele takové konkrétní okolnosti dány nejsou, přičemž netvrdil ani nedoložil, že by byl vůbec k výkonu vojenské služby povolán. V kasační stížnosti tvrdí, že odmítnutí příkazů v armádě se považuje za vlastizradu, za níž hrozí doživotní vězení. Toto tvrzení je však v rozporu s informacemi žalovaného (Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15. 1. 2015), kde se uvádí, že lidé vyhánějí se odvodu do armády mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Za vyhánění se odvodu nebo mobilizaci bylo v roce 2014 údajně odsouzeno 32 osob (v roce 2013 nikdo). Analýzou některých z těchto případů (16) bylo zjištěno, že všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest.“

[15] K samotnému postihu za nenastoupení vojenské služby Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 - 88, v němž konstatoval, že „[o]bava založená na tvrzení stěžovatele, že by mohl být trestně stíhán za vyhánění se vojenské službě, nemůže být považována za strach z pronásledování, neboť trest hrozící za vyhánění se výkonu vojenské služby by musel mít persekuční charakter (...) Vyhánění se vojenské službě je tak obecně chápáno jako porušení zákona a trest za porušení této povinnosti není považován za persekuci. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost dané právní otázky například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34, ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 - 32, či v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017 - 26).

[16] Dále je třeba připomenout, že stěžovatel v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice vůbec nezmiňoval případné obavy stran materiálních podmínek výkonu trestu odnětí svobody na Ukrajině, přičemž na tyto poukázal až v žalobě. Po celou dobu řízení zdůrazňoval důvody ekonomické (nedostatek práce) a obavy z ozbrojeného konfliktu, resp. neochotu vykonávat brannou povinnost. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká,

pokračování

že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Právě z obsahu jeho žádosti je pak v následujících fázích řízení vycházeno. Žadatele tedy stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je poté rozloženo mezi něj a správní orgán. Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vyplývají z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, nebo rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32).

[17] Nejvyšší správní soud je názoru, že jeho judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje i na usnesení ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 211/2015 - 23. V uvedené věci stěžovatel ukrajinské státní příslušnosti, jakožto neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu, namítal, že se žalovaný „dostatečně nezabýval námitkou týkající se tristních podmínek v ukrajinských věznicích, které lze označit za nelidské či ponižující zacházení. Ve správním řízení stěžovatel uvedl, že mu hrozí trest odnětí svobody, vyslovil tedy obavu ze svého uvěznění. Z toho důvodu měl žalovaný obstarat informace o podmínkách v ukrajinských věznicích, což neučinil.“ Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že „[s]těžejní část argumentace stěžovatele se týkala nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení, ani v tomto ohledu však nebyla důvodná. Nejvyšší správní soud při posouzení uvedené otázky vycházel ze závěrů své judikatury vztahující se ke zjišťování skutečností, které by mohly představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (tedy i mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, které stěžovatel zmiňoval), dle které, závažnou újmu podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. Pokud žadatel v tomto ohledu nic netvrdí a v průběhu řízení se žádná informace o možné vážné újmě neobjeví, nemusí její případnou existenci správní orgán sám vyhledávat, avšak musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, že hrozba vážné újmy nebyla v řízení tvrzena ani nevyšla najevo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74). Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že stěžovatel skutečně v průběhu správního řízení netvrdil nic o neutěšené situaci ukrajinských věznic, a v tomto ohledu tedy přisvědčil krajskému soudu. Ze stěžovatelovy žádosti i následného pohovoru zcela jasně vyplynulo, že primárním důvodem jeho žádosti je neochota nastoupit vojenskou službu. Pochyboval o materiálním zajištění ukrajinské armády a odůvodňoval tak svůj strach z toho, aby nebyl při bojích zabit. Možnost udělení trestu odnětí svobody v případě odmítnutí vojenské služby sice zmínil, nikdy však neuvedl ani nenaznačil, že by se obával podmínek ve věznicích jako takových, respektive že by jejich stav byl natolik špatný, že by pobyt v nich bylo možné považovat za nelidské či ponižující zacházení. Stěžovatel tedy v průběhu správního řízení nezavdal důvod k tomu, aby žalovaný obstarával speciální podklady k této problematice. (...) Nejvyšší správní soud tedy v postupu žalovaného neshledal pochybení. V situaci, kdy stěžovatel neutěšenost stavu ukrajinských věznic netvrdil, a v průběhu správního řízení se informace o vážné újmě neobjevila, nebyl povinen její případnou existenci sám vyhledávat.“

[18] Jak již bylo uvedeno, v nyní posuzované věci stěžovatel taktéž neuvedl v řízení před žalovaným nic o obavách ohledně podmínek výkonu trestu odnětí svobody na Ukrajině. K otázce, zda bylo povinností žalovaného zabývat se zmíněnou problematikou i bez toho, aby byla nejdříve stěžovatelem v azylovém řízení tvrzena, lze proto plně odkázat na výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu. Přitom je vhodné připomenout, že „[i] za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Není přitom zřejmé, že by zde byl jakýkoliv důvod, pro který stěžovatel nemohl svou obavu z mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení v ukrajinských věznicích uplatnit již v řízení před žalovaným. Je třeba podotknout, že žalovaný v azylovém řízení zkoumal, zda jsou dány skutečnosti, které by mohly představovat závažnou

újmu ve smyslu zákona o azylu. Vyšel přitom z množství aktuálních podkladů zpracovaných mj. Amnesty International, Freedom House, Vysokým komisařem Organizace spojených národů pro uprchlíky, jakož i z informací Ministerstva zahraničních věcí, aniž dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro možnost udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud tak v postupu žalovaného, jakož i krajského soudu neshledal žádného pochybení.

[19] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, zdůraznil, že o azyl je nutné žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V nyní řešeném případě je však z obsahu správního spisu zřejmé, že stěžovatel, ač na území České republiky přicestoval dle jeho tvrzení v roce 1994 nebo 1995, požádal o udělení mezinárodní ochrany až dne 19. 9. 2016, nadto zprvu pod nepravou totožností G. M., státní příslušnost Rumunsko. Vzhledem k době a situaci podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze mít za to, že by důvodem jejího podání byly naléhavé azylově relevantní důvody, když zjevně stěžejním důvodem byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

[20] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[21] Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[22] Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[23] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 29Az 54/2016 – 15, ustanoven pro řízení před soudem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci stěžovatele náleží podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměna za dva úkony právní služby (tj. písemné podání soudu ve věci a porada s klientem přesahující jednu hodinu) ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. c), d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 6800 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1428 Kč. Celková částka odměny tak činí 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu